

"Дуготрајна опозиција је погодна за мудрост, али је штетна за нарав", говорио је у свом препознатљивом ироничном тону Борислав Пекић. Дуготрајна опозиција није нашим странкама донела мудрост, али је свакако допринела у великој мери нарастајућој политичкој трулежи која сада доминира у нашем политичком животу. Тако се дешава да долазак на власт само у правом светлу показује каква је стварна слика наших политичких странака које не успевају да нам покажу да су стекле потребну мудрост и разложност за вођење државне и националне политике.

Велико је питање да ли се у овим социјалним и друштвеним околностима могу у наш политички живот уграђивати толико неопходна просвећеност, рационалност и уравнотежен приступ најважнијим политичким изазовима. Напротив. Политика је и даље поприште непринципијелних страначких борби које су оличење разарања сваке начелности која управо проистиче из политичке мудрости акумулиране у корпусу политичких идеја и идеала које заступа и настоји да спороводи одређена политичка организација. Очигледно је да је одлазак у опозицију након дугогодишњег вршења власти идеална прилика да се стекне изгубљена мудрост, али и да се поврати тешко нарушени морални кредибилитет чије је драстично поништавање и био један од главних фактора који је довео до губљења избора. Без обнављања моралног кредибилитета Демократска странка не може да постане озбиљнија и респектабилнија опозиција, али очигледно је да јој то не успева јер је још увек заокупљена својим унутрастраначким престојавањима, али и недостатком конзистентне политике коју намерава да афирмише сада као опозициона странка.

Данас се у овој странци уместо о већ давно заборављеној и дезавуисаној мудрости говори о консолидацији странке поражене на изборима и у постизборним комбинаторикама. Зато се и може чути питање да ли је Демократска странка сада као

највећа опозициона странка довољно консолидовала и учврстила своје јединство да би могла да изађе из дубоке политичке дефанзиве у коју је запала након „помиритељске“ изборне скупштине која је само на кратак рок пацификовала унутарстраначке сукобе.

Демократска странка је обновљена пре двадесет година као организација коју су чинили у то време најугледнији и најутицајнији интелектуалци и у њој је била концентрисана не само политичка мудрост о којој је говорио Борислав Пекић, на кога се нико више и не позива у Демократској странци иако је он био један од најзнаменитијих оснивача. Након две деценије великих политичких борби Демократске странке, у чијој традицији је постојао стални критички дијалог, дошли смо у ситуацију да ни након убедљивог пораза на последњим парламентарним изборима није створен простор за озбиљан критички дијалог у коме би се искристалисале политичке идеје и ставови који би јој омогућили да сада постане озбиљна политичка и друштвена алтернатива. То очигледно није ни могуће јер се у њој ништа озбиљно није ни променило, јер су одмах након фарсичне изборне скупштине утихнуле расправе о реформи странке, коренитој измени статута и програма странке, демократизацији одлучивања и снажнијој улози чланства у креирању и спровођењу не само кадровске политике која је још увек у рукама страначке олигархије, увођењу непосредних избора и радикалној кадровској обнови.

Уместо демократизације и реформисања странке на делу је трули компромис који сада чува постигнути статус кво, што је израз неспремности да се учини озбиљан радикалнији потез у унутрашњем устројству и програмском деловању странке. Само су попуњене договорене кадровске квоте у странци, а она и даље функционише на исти начин, без нових политичких, статутарних и програмских иницијатива. Сада се у правом светлу показује истинитост и далекосежност упозорења које је изнео на тзв. Изборној скупштини Демократске странке члан Главног одбора и председник ресорног одбора за културу Гојко Тешић: “Договор о повлачењу Бориса Тадића из изборне трке у странци трули је компромис чија ће се ружна страна врло брзо показати. То није залог за излазак ДС из кризе. Зашто се ДС није обрачунао с корупцијом у својим редовима иако је врх странке то обећао пре три године. Није Борис Тадић изгубио изборе, већ ДС, а Тадић само плаћа цех. На списку кандидата нема неких људи који су били веома вредни у странци, списак кандидата је лобистички и то је пример гротескности демократије. Није демократија нетолерисање различитости и претрчавање на победничку страну, као и ослањање на поданике и елиминисање мислећих. Није демократија и лопове у својим редовима бранити по сваку цену“.

"Нова Демократска странка" – цаба сте кречили

Пише: Маринко М. Вучинић
субота, 05 јануар 2013 17:11

~~... ...~~
~~... ...~~
~~... ...~~